

ÖLÜM UYKUNUN KARDEŞİ MİDİR?

Hüseyin PEHLİVAN-Aydın ÇELEBİ

Zaman ne çabuk geçiyor. Doktor Atilla Sözen'i geçen yıl bu zamanlar yitirdik. Neredeyse bir yıl olmuş. Fransız düşünürlerden Jules Romains ; "Kişi ölünce hemen kaybolmaz. Adı bir süre daha dolaşır ortalıkta ve bir yer gelir o ad son kez söylenir. Ondan sonra o adı hiç kimse anmaz ve bilmez olur. Kişi o zaman gerçekten ölmüştür işte...."der. Bu değerlendirmeye göre, Atilla bey belleklerimizde eskimeyen filmler örneği yer alıyorsa ve sohbetlerimizde adı sık sık anılıyorsa bizlerde yaşıyor demektir.

Doktor Atilla Sözen 1936 yılında Ankara' da doğmuş, yüksek öğrenimini jeoloji dalında Münih Üniv.de yapmış, 1962 yılında da, o zaman ki adıyla MTA Enstitüsü' nde çalışmaya başlamıştır. Devam eden yıllarda, Almanya' da başladığı doktora çalışmalarını da 1974 yılında tamamlamıştır. 1968-1969 yıllarında kısa bir özel sektör çalışma döneminden sonra tekrar MTA Enstitüsüne giderek emekliliğine kadar bu kurumda çalışmıştır. Bu uzun çalışma süreci içinde, MTA'nın bölge teşkilatlarının oluşturulmaya başlandığı yıllarda İzmir bölgesini kurmakla görevlendirilmiş 1979 yılına kadar da bu bölgenin müdürlüğünü yapmıştır. 1979 yılında bölge müdürlüğünden ayrıldıktan sonra bir köşeye çekilmemiş, sırasıyla Çorlu, Zonguldak bölgelerinde daha sonraları da Ankara merkezde, MTA tarafından hazırlanan maden arama proje çalışmalarının programlanmalarında ve uygulamalarında çalışmıştır.

Bizim Atilla Beyi yakından tanımamız, onun Ankara'ya yerleşmesinden sonra oldu. Birlikte çalıştığımız projelerde onu daha da yakından tanıdık. Onun ne denli duygusal olduğunu ve sevgi dolu yüreğini, insanlığını bu birlikteliklerde keşfettik. Gerek ilgi ve davranışları ile gerekse bilgisiyile o bizim ağabeyimizdi. Araziye çıkışlarımızda, çalışma kamplarında yanından hiç ayırmadığı bir çelik sandığı vardı. Mesleki kitaplarıyla dolu bu sandık onun seyyar kütüphanesi gibiydi. Aynı zamanda,

mesleğini ne kadar sevdiğinin de bir göstergesiydi.

Çalışmalarımız esnasında kendisinden bir konuda bilgi istediğimiz zaman bizi bilgilendirir ama hiçbir zamanda bu kadarla yetinmezdi. Biraz sonra elinin altındaki bilgi hazinesi sandığındaki ayrıntılı bilgileri de bize ulaştırır ve bundan

da mutluluk duyardı. Bir de Oda'mızın lokalinde Cuma öğleden sonraları kurulan dost masaları...Kederini zaman zaman gizleyemese de zengin deneyimlerle süslediği sohbeti...unutulmaz...

O, artık sayıları gittikçe azalan, ölçülü ve yapmacıktan uzak tavırları, görgülü ve asil davranışları, güzel ahlakı ve hoş sohbetiyle tam bir "İstanbul beyefendisi" idi. Emekli olunca Datça' ya yerleşmişti. Artık rahat ve mutlu yaşayacağı yıllar derken sağlık sorunları başladı. Son bir yıl içinde, sık sık yüksek ateşlenmeler ve aşırı yorgunluk nedeniyle Ankara'ya geliş hastaneye yatış ve bir sürü testler... Sanki iyi gitmeyen bir şeyler vardı. Doktorlarda pek açık konuşmuyorlardı. Süre uzayınca tedaviye bir müddet ara veriliyor ve Atilla ağabeyimiz Datça' ya dönüyordu. Onu uğurlarken son görüşümüz olduğunu düşünmek istememiştik. Ve o şimdi belleklerimizde o günki yorgun hali ve solgun yüzü ile silik, eski bir siyah beyaz fotoğraf gibi duruyor.

Yunan mitolojisine göre; evrenin karanlık ve korkunç güçlerinden ölüm (Thanatos), gecenin (Nyks) oğlu, uykunun (Hypnos) da kardeşidir. Ölümün bazen ebedi uyku olarak tarif edilmesi acaba bu akrabalık ilişkisinden mi kaynaklanır? Yoksa sevdiğimizle günün birinde uyandıklarında buluşacağımızın umudu mu yaşatılır mitolojide, bilinmez..

Bir Eylül Ankara'sında Oda'mızdaki Cuma buluşmasında henüz ölmeye yatmamışsak, birlikte oluruz yine. Başınızı geriye yaslayıp, gözlüklerinizin derininden bakarak,"hadi beyler şerefe" dersiniz, seviniriz, "Atilabi".

Rahat uyu, ruhun şad olsun.